

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D.,
ve věci

žalobce: **A. S. A . ,** narozený „X“,
státní příslušnost „X“,
zajištěný v „X“,
zastoupený advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou,
se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky**, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje,
Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort,
se sídlem Masarykova 27, 400 01 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 8. 2019, č. j. „X“,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi **se přiznává** odměna ve výši **8 228 Kč**, která mu bude vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, ve znění jejího doplnění, podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím ustanoveného právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne „X“, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobce dle § 124 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 124 odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zajišťuje za účelem správního vyhoštění. Doba zajištění byla stanovena na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody žalobce.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě, ve znění jejího doplnění, uvedl, že žalovaná nesprávně zvážila realizovatelnost účelu zajištění, jelikož při svém rozhodování nevycházela ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra, přestože žalobce tvrdil, že je v Afghánistánu ohrožen na životě v důsledku tam panující válečné situace. Žalovaná se zabývala situací žalobce pouze ve spekulativní rovině a bez využití předmětného závazného stanoviska. Žalobce zdůraznil, že právě v případech, kdy se cizinec brání tvrzením o hrozící závažné újmě, je žalovaná povinna vycházet ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra. V případě žalobce však své rozhodnutí o závazném stanovisku neopřela, a tudíž je napadené rozhodnutí nutné považovat za nezákonné. Na podporu svých tvrzení žalobce poukázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, a připomněl znění § 124 odst. 1 písm. b), § 179 odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců a čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Vyjádření žalované k žalobě

3. Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž zrekapitulovala předcházející správní řízení a navrhla, aby soud žalobu zamítl. Upozornila, že žalobce cestoval od samého počátku bez cestovního dokladu za pomoci převaděčů, neboť byl poučen, že s dokladem bude mít větší problémy. Na své cestě nikde nepožádal o mezinárodní ochranu a neučinil tak ani na území České republiky, nepodnikl žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Cestoval v úkrytu lodi a kamionu za pomoci převaděčů. Jeho cílem byla Francie, kde žijí jeho bratranec a strýc. Při kontrole policejními orgány záměrně lhal o svém věku a vydával se za mladistvého s cílem získat tím pro sebe výhodu. Od počátku se správním orgánem nespolupracoval, uváděl účelově jiné datum narození nebo tvrdil, že přesné datum nezná. Takové jednání snižuje důvěryhodnost žalobce. Na základě těchto skutečností žalovaná došla k závěru, že u žalobce existuje nebezpečí, že zmaří výkon správního vyhoštění.
4. Žalovaná uvedla, že v napadeném rozhodnutí hodnotila, zda v případě žalobce nejsou dány skutečnosti, svědčící o tom, že by mohl být vystaven nebezpečí dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Vycházela přitom z výpovědi žalobce a dále ze známé praxe, kdy v Afghánistánu neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala cizince z území států Evropské unie vyhostit. Žalobce uvedl, že má strach o svůj život při návratu do Afghánistánu, protože by se musel přidat na jednu z válčících stran. Z tvrzení žalobce však nevyplývaly žádné individuální skutečnosti týkající se jeho osoby a nasvědčující tomu, že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven hrozbám způsobení vážné újmy, uváděl pouze hypoteticky možné následky jeho návratu do vlasti. Žalovaná proto dospěla k závěru, že žalobcem zmíněné obavy z jeho návratu do Afghánistánu jsou pouze účelová tvrzení mající za cíl vyhnout se nucenému vycestování. Aby bylo vydání rozhodnutí o zajištění podmíněno opatřením si závazného stanoviska Ministerstva vnitra o možnosti vycestování, muselo by být ze zjištěných skutečností zřejmé, že by v daném případě mohly být dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná nicméně usoudila, že vyhoštění žalobce je možné. Podotkla, že důvodnost a věrohodnost žalobcových tvrzení bude zkoumána v řízení o správním vyhoštění, kde je pro tyto otázky podstatně větší prostor, než tomu je v řízení o zajištění. V rámci zahájeného řízení o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správním vyhoštění žalovaná požádala o závazné stanovisko, které potvrdilo, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné.

Posouzení věci soudem

5. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žádná ze stran nepožadovala jeho nařízení a ani soud nepovažoval nařízení ústního jednání za potřebné k rozhodnutí ve věci.
6. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
7. Po přezkoumání skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování žalované, dle § 75 odst. 1 s. ř. s., dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu a zejména z protokolu o výsledku žalobce ze dne 28. 8. 2019 vyplývá, že cílem žalobce bylo dostat se nelegálně do Francie, kde žijí jeho bratranec a strýc. Za tím účelem podstoupil za úplatu 5 000 euro nelegální (převaděčskou) cestu, kterou absolvoval ve skrytu několika dopravních prostředků mimo jiné přes území České republiky. V České republice byl žalobce zadržen. V žádné ze zemí, kde byl kontrolován, nepožádal o azyl. Žalobce uvedl, že doklad totožnosti nechal na příkaz převaděčů v Afghánistánu. Afghánistán opustil kvůli válce a těžkému životu v zemi. Na Českou republiku nemá žádné rodinné vazby, nikoho zde nezná a nedisponuje ani potřebnými financemi pro vycestování do Afghánistánu. V návratu do vlasti mu brání skutečnost, že by se musel přidat k jedné z válčících stran, což by jej vystavilo nebezpečí od druhé strany. Tím, že odešel z Afghánistánu a nepřidal se k žádné ze stran, zůstala jeho rodina v bezpečí. V Afghánistánu zůstala jeho žena, děti a celá rodina.
9. Podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
10. Podle § 179 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není vycestování cizince možné v případě důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

11. Podle § 179 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
12. K námitce, že žalovaná si pro své rozhodnutí o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění na dobu 90 dnů ode dne omezení osobní svobody, nevyžádala závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, zda je případné správní vyhoštění do Afghánistánu, jakožto účel zajištění, možné s ohledem na § 179 zákona o pobytu cizinců, a nerozhodovala na jeho základě, sděluje soud následující. Ze závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, vyplývá, že: „Rovněž v případě, kdy bude správnímu orgánu již před rozhodnutím o zajištění cizince zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování cizince ve smyslu § 179 zákona o pobytu cizinců, nebude oprávněn vydat rozhodnutí o zajištění cizince dříve, než si opatří závazné stanovisko Ministerstva vnitra k tomu, zda je vycestování cizince možné (ve vztahu ke správnímu vyhoštění viz § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců).“, a z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 12/2009-61 vyplývá, že: „Nezbytným předpokladem pro rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky je úvaha správního orgánu o tom, zda je vůbec možné rozhodnout o správním vyhoštění cizince a toto rozhodnutí vykonat.“
13. Z výše citované judikatury plyne, že aby bylo vydání rozhodnutí o zajištění žalobce podmíněno opatřením si závazného stanoviska o možnosti vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců od Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, muselo by být žalované ze zjištěných skutečností případu zřejmé, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. S tím souvisí podmínka úvahy žalované o možnosti realizace správního vyhoštění jako účelu zajištění, jakožto předpokladu pro vydání rozhodnutí o zajištění za účelem vyhoštění.
14. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 5 je patrné, že žalovaná si o realizovatelnosti správního vyhoštění úsudek učinila a dospěla k závěru, že případné správní vyhoštění je možné.
15. Ze správního spisu a zejména z protokolu o vyjádření žalobce ze dne 28. 8. 2019 k realizovatelnosti správního vyhoštění žalovaná zjistila, že žalobce jako překážku k návratu do vlasti uvedl, že by se musel v Afghánistánu přidat k jedné z bojujících stran, buď na stranu Talibánu nebo na stranu vládních vojsk. Jakýmkoliv rozhodnutím by přitom vystavil nebezpečí sebe i svou rodinu. Toto tvrzení nebylo podloženo žádnými důkazy, a tudíž žalovaná nemohla spolehlivě ověřit, zda je žalobce skutečně ohrožen na životě. Rodina žalobce zůstala v Afghánistánu, je zde tedy předpoklad, že i její členové jsou stejně jako žalobce ohroženi na životě, i přesto však v zemi zůstali. Žalovaná si položila otázku, proč i ostatní členové rodiny neodešli do jiného státu, proč nemají obavy o svůj život, proč žalobce nemá obavy o svou rodinu, která zůstala v Afghánistánu. Rovněž si žalovaná položila otázku, proč žalobce nezůstal v prvním bezpečném státě, kterým bylo Turecko, ale chtěl pokračovat až do Francie. Na základě těchto skutečností žalovaná Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

usoudila, že výpověď žalobce může být smyšlená a účelová, mající za cíl zabránit nucenému návratu žalobce do vlasti.

16. Důvodnost a věrohodnost žalobcových tvrzení bude zkoumána v řízení o správním vyhoštění, kde je pro posouzení situace podstatně větší prostor, než v řízení o zajištění, kde je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení (srov. § 124 odst. 2 zákona o pobytu cizinců).
17. Z výše uvedeného nevyplývá, že by žalovaná v době před rozhodnutím o správním vyhoštění mohla důvodně nabýt podezření, že by zde mohly být dány důvody znemožňující vycestování žalobce dle § 179 zákona o pobytu cizinců, a tudíž nebyla povinna si pro své rozhodnutí o správním vyhoštění opatřit závazné stanoviska Ministerstva vnitra, zda je vycestování cizince možné.
18. Pro úplnost soud dodává, že závazné stanovisko Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 3. 9. 2019, č. j. „X“, bylo následně vydáno v rámci řízení o správním vyhoštění a je v něm uvedeno, že vycestování žalobce do Afghánistánu je možné.
19. S ohledem na shora uvedené skutečnosti soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
20. Současně dle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.
21. Výrokem III. tohoto rozsudku soud dle § 35 odst. 8 s. ř. s. přiznal odměnu ustanovenému zástupci žalobce, JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, jenž byl ustanoven usnesením zdejšího soudu ze dne 3. 9. 2019, č. j. 78 A 23/2019-17. Dle citovaného ustanovení totiž hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování osoby, je-li zástupce advokátem, hradí stát. V daném případě proto ustanovenému zástupci náleží odměna, včetně náhrady hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka sestává z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „AT“), a to převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT a doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, z částky 600 Kč za s tím související dva režijní paušály po 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 AT a z částky 1 428 Kč ve výši 21 % DPH z částky 6 800 Kč – § 47 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Odměna bude zástupci vyplacena do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k jeho rukám z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 15. října 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)